

בהו יש בהם חלק לכהנים, ושאר הקרבנות, אית בהו חלק לבעלים, ואינם לגמרי "לה", הילכך אין בהן מעילה.

הגמרא הבינה את דברי רבי ינאי כפשוטם, שאין מעילה כלל בקדשי מזבח. ועל כן, מביאה הגמרא כמה משניות וברייתא ומאמרי אמוראים להפריך את דבריו.

תנן שנינו במשנתנו: קדשי מזבח מצטרפין זה עם זה למעילה. ומוכח שמועלין בקדשי מזבח. וקשה על דברי רבי ינאי?

ומתריצין: אכן, אין בהם מעילה מן התורה, ומה שאמרה המשנה שיש בהן מעילה, היינו: מעילה מדרבנן.

ומקשינן ממה ששנינו [בתחילת המסכת]: קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלים בהן. מוכח, שמועלין בקדשי מזבח. וקשה על דברי רבי ינאי?

ומתריצין⁽⁵⁴⁰⁾: הכא נמי מועלים מדרבנן.

ומקשינן: תנן, שנינו [בפרק הבא]: הנהנה מן החטאת, כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום, כשהיא מתה, כיון שנהנה כל שהוא מעל [ושם יבואר]. ומוכח, שמועלין בחטאת, והיא מקדשי מזבח. וקשה על דברי רבי ינאי?

ומתריצין: מדרבנן⁽⁵⁴¹⁾.

ומקשינן: ומדאורייתא לא, וכי אין מועלין בקדשי מזבח מן התורה?!

והתניא, הלא שנינו ברייתא: רבי אומר: אמרה התורה [ויקרא ג] "כל חלב לה", ודרשינן: לרבות אימורי קדשים קלים למעילה, הרי שמועלין מן התורה אפילו באימורי קדשים קלים. וקשה על דברי רבי ינאי⁽⁵⁴²⁾?

ומתריצין: מדרבנן.

ומקשינן: והא קרא קא נסיב לה! הרי רבי דורש זאת מן דרש הכתוב, ואיך אפשר לומר שהוא מדרבנן?

ומתריצין: אכן, המעילה היא מדרבנן, ודרשת המקרא, אסמכתא בעלמא היא, חכמים הסמיכו את דבריהם על דרשות המקרא, ומכל מקום, אין מועלין מן התורה.

ומקשינן: והא אמר עולא אמר רבי יוחנן: קדשים שמתו יצאו ידי מעילה דבר תורה⁽⁵⁴³⁾. ומשמע, שבחייהם יש להם מעילה מן התורה?

והמקשן מבאר את דברי רבי יוחנן: במאי,

540. גירסת השיטה מקובצת.

הגמרא "והא קרא קנסיב להו", וקושית הגמרא היא: הרי רבי ינאי עצמו דרש במסכת חולין [ק"ז א] מפסוק אחר, עיין שם, שיש מעילה בקדשי מזבח.

והתוס' שוללים גירסא זו, מפני שהמקשן ידע גם ידע שדרשה ההיא, אסמכתא בעלמא היא.

541. האמת, שהגמרא יכלה להקשות מהרבה משניות, ובפרט בפרק שני, ששם נאמר במפורש: חטאת אשם וכל הקרבנות. ברכת הזבח.

542. התוס' מביאים בשם "יש מפרשים", שאינם גורסים קושיא זו, אלא מבארים קושית

543. מבואר לעיל באריכות [ב א יב א].